

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.476 van 7 mei 2014
in de zaak A. 212.203/XIV-35.585**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 121.041 van 20 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen niet van toepassing is. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich te dezen dienstig kan beroepen op de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op dat verzoeker “een gezonde jonge man (is) die buiten Dari, wat Pashtou ook nog Frans en Grieks spreekt hetgeen zijn kansen op tewerkstelling aannemelijk maakt”, “grote financiële reserves had aangezien hij zijn reis van 11.500 dollar zelf bekostigde”, “zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen” en “niet aantoonde dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan in de aangehaalde situatie zal terecht komen”. De kritiek van verzoeker dat het bestreden arrest zijn bijzondere noden en de vereiste bijzondere omstandigheden zoals omschreven in de UNHCR richtlijnen niet heeft onderzocht, mist dan ook feitelijke grondslag. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Waar verzoeker aanvoert dat hij “in geval van terugkeer naar Kabul (...) het slachtoffer (zal) zijn van het geweld, en van schendingen van zijn grondrechten”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven mei tweeduizend veertien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams